

Mawaka mod Nederlandene (appl. 29031/04 EMD dom afsagt 1. juni 2010, endelig den 1. september 2010) (link)

Sagsfremstilling:

Klageren, den congolesiske statsborger Mawaka fra Den Demokratiske Republik Congo (DRC), indrejste i januar 1995 i Holland, hvor han indgav ansøgning om asyl. Klageren henviste som asylmotiv til, at han i forbindelse med sit arbejde i DRC som personlig sekretær for et prominent medlem af oppositionspartiet Union pour la Démocratie et le Progrès Social (UDPS), var blevet kontaktet af ukendte personer, som ville have ham til at hjælpe med at likvidere hans chef, hvilket han havde afvist. I november 1994 blev klageren under henvisning hertil fængslet og tilbageholdt, herunder udsat for vold. I december 1994 lykkedes det klageren at flygte fra fængslet. Den 2. juli 1996 meddelte de hollandske myndigheder klageren tidsubegrænset opholdstilladelse, idet man fandt det sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til DRC risikerede forfølgelse. I forbindelse med behandlingen af klagerens ansøgning om hollandsk statsborgerskab, indgivet i juli 1999, blev klageren foreholdt, at han i januar 1997 var blevet idømt to års fængsel i Belgien for medlemskab af en kriminel organisation og for besiddelse af narkotika. I 1999 giftede klageren sig med en statsborger fra DRC, med hvem han havde et barn. Ægtefællen søgte og opnåede efterfølgende opholdstilladelse som familiesammenført. I juli 2002 inddrog de hollandske myndigheder klagerens opholdstilladelse som følge af hans dom i Belgien. Myndighederne henviste herved til, at klageren, såfremt forholdet havde været begået i Holland, ville være blevet idømt 10 måneders fængsel, hvilket sammenholdt med længden af klagerens legale ophold i Holland begrundede en inddragelse af klagerens opholdstilladelse. En tvangsmæssig udsendelse af klageren til DRC ville endvidere ikke være i strid med refoulementsforbuddet i Flytningekonventionen eller EMRK artikel 3, idet der på baggrund af rapporter fra det hollandske udenrigsministerium var fundet uoverensstemmelser i klagerens oprindelige asylforklaring, og idet forholdene i DRC var ændret siden klagerens udrejse, og klageren ikke havde sandsynliggjort, at han stadig ville være i en reel og individuel risiko for forfølgelse i hjemlandet. I februar 2004 afslog den regionale domstol klagerens appel, idet afgørelsen om inddragelse af klagerens opholdstilladelse fandtes korrekt. I juni 2004 afviste Statsrådets administrative jurisdiktionsafdeling klagen.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at han ved en udsendelse til DRC ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3. Han anførte til støtte herfor, at der var en generel voldelig tilstand i DRC samt at myndighederne i DRC havde kendskab til hans tidligere politiske aktiviteter, og at han havde søgt asyl i Holland. Klageren anførte videre, at vurderingen skulle foretages ud fra de forhold, der var gældende på tidspunktet for hans ansøgning om asyl og ikke ud fra de nuværende forhold i DRC.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav ikke klageren medhold i sin klage. Domstolen bemærkede indledningsvist, at selvom forholdene i DRC var blevet bedre siden 1996, gav den generelle situation og særligt forholdene i den nordøstlige del af landet anledning til bekymring. Domstolen bemærkede videre, at idet klageren oprindeligt var fra Kinshasa, var der ingen grund til at antage, at han ville blive udsendt til den nordøstlige del af DRC (præmis 41-42). Domstolen fandt ikke, at den generelle situation i DRC var præget af sådan ekstremt generaliseret vold, at der bestod en reel risiko for overgreb alene som følge af en udsendelse til DRC (præmis 44). For så vidt angik spørgsmålet om,

hvorvidt klageren som følge af sine tidligere aktiviteter i DRC ville blive udsat for en reel og personlig risiko, bemærkede Domstolen, at der var gået lang tid siden klagerens udrejse, og at der ikke var oplysninger om, at klageren havde tiltrukket sig myndighedernes negative interesse siden sin udrejse af DRC (præmis 45). Domstolen mindede om, at i sager, hvor klageren endnu ikke er udsendt til hjemlandet, er det relevante tidspunkt for vurderingen af, hvorvidt der foreligger en reel risiko, tidspunktet for sagens behandling ved Domstolen (jf. NA v United Kingdom, appl. 25904/07) (præmis 48). Domstolen fandt ikke, at klageren havde fremlagt beviser for, at hans tidligere politiske aktiviteter, medlemskab af UDPS eller det forhold, at han var afvist asylansøger, ville medføre en konkret personlig risiko for forfølgelse fra myndighedernes side. Udsendelse af klageren til DRC ville derfor ikke være i strid med EMRK artikel 3.

Muslim mod Tyrkiet (appl. 53566/99 EMD dom, afsagt den 26. april 2005)

Sagsfremstilling:

I 1998 ansøgte Ahmad Hassen Muslim, irakisk statsborger og etnisk turkmener, FNs Flygtningehøjkommissariat og de tyrkiske udlændingemyndigheder om flygtningestatus. Som begrundelse for ansøgningen henviste han blandt andet til, at hans fætter og broder var blevet henrettet af politiske årsager, at familiens jord de facto var blevet eksproprieret, og at hans liv, som følge af hans turkmenske afstamning, ville være i fare, såfremt han vendte tilbage til Irak. Han var herudover ved udrejsen forfulgt af den irakiske efterretningstjeneste. Han blev imidlertid ikke tilkendt flygtningestatus, idet FNs Flygtningehøjkommissariat og de tyrkiske udlændingemyndigheder ikke fandt det bevist, at hans frygt for forfølgelse i Irak støttede sig på en af de grunde, der er opregnet i FNs Flygtningekonvention. I februar 2002 blev han dog tildelt ”midlertidig flygtningestatus”. Efter Saddam Husseins regerings fald anmodede Muslim om fornyet behandling af sin ansøgning, idet han henviste til, at turkmenernes situation var blevet forværret siden dette regimes fald.

Påstanden:

Muslim gjorde gældende, at en udvisning af ham til Irak ville bringe ham i risiko for at blive tortureret eller endog dræbt af repræsentanter for Baath partiet. Han henviste i den forbindelse til artikel 2 og 3. Med henvisning til artikel 3 og 8 klagede han endvidere over sin økonomiske situation, der ikke gjorde det muligt for ham at dække sine behov.

De tyrkiske myndigheder henviste til, at Muslim for tiden var i besiddelse af en opholdstilladelse, der var gyldig indtil den 1. maj 2005, og at der ikke var blevet afsagt nogen formel afgørelse om udvisning af ham.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen udtalte indledningsvis, at artikel 3's absolutte forbud mod mishandling også gælder i sager vedrørende udvisning. For at påvise et eventuelt ansvar for en kontraherende stat, er det nødvendigt at vurdere situationen i modtagerlandet i forhold til kravene i artikel 3.

Domstolen gav herefter ikke klageren medhold i, at en eventuel udvisning af ham til Irak ville sætte ham i en reel risiko for at blive udsat for behandling omfattet af artikel 3. Domstolen bemærkede i

den forbindelse, at de beviser, der var blevet fremlagt for domstolen angående klagerens baggrund, på ingen måde godtgjorde, at han ville være i en ringere situation end andre medlemmer af den turkmenske befolkningsgruppe eller endog muligvis end andre indbyggere i Nordirak. Heller ikke broderens illegale, politiske aktiviteter eller de facto ekspropriationen af familiens jord kunne føre til, at klageren var i en reel risiko for at blive udsat for behandling omfattet af artikel 3. Endvidere bemærkede domstolen, at den blotte mulighed for mishandling som følge af en ustabil situation i et land ikke i sig selv medfører en overtrædelse af artikel 3, så meget desto mindre som at der i den foreliggende sag var tale om, at der pågik en demokratisk udvikling i Irak, og at man kunne have forhåbninger om, at dette ville indebære en forbedring af den aktuelle situation.

Domstolen tillagde det herudover vægt, at klagerens seneste ansøgning stadig var under behandling ved FNs flygtningehøjkommissariat, og at de tyrkiske myndigheder havde taget sagen op med henblik på at sikre en acceptabel løsning. Klageren ville desuden ikke kunne sendes tilbage til Irak, forinden der var truffet en formel afgørelse om udvisning, der ville kunne gøres til genstand for administrativ rekurs og i sidste instans kontrol ved de administrative domstole.

Efter at have vurderet klagerens påstande i forhold til artikel 3 fandt domstolen ikke, at der var grund til at vurdere påstandene i forhold til artikel 2.

Domstolen gav endvidere ikke Müslim medhold i, at han på baggrund af sin økonomiske situation i Tyrkiet var blevet udsat for en behandling, der var i strid med artikel 8 eller artikel 3.

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=755853&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACBCD1763D4D8149>